

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



**BU YOLDAN ÇIKANI DEĞİL,
BU YOLA GİRENİ KURT KAPIYOR!**

MAD MAX: FURY ROAD

"BÜYÜK BİR SİNEMA OLAYI"
JAMES CAMERON

"BU FİLMİ SAKIN KAÇIRMAYIN!"
PETER JACKSON

HİÇBİR İHANET CEZASIZ KALMAZ

SAVAŞÇI

THE DEAD LANDS

29 MAYIS'TA SİNEMALARDA

fabula- GFC FIGHTERTOWN XYZ film fund Te Māngai Pihiri images & sound LIPSYNCH PRODUCTIONS INGENIOUS

A New Zealand United Kingdom Co-production
© 2014 GFC (NABBITO) LTD & BAT WARRIOR PRODUCTIONS LTD.



TÜRK SİNEMASININ SENARYO SORUNU BÜYÜYOR!

DENİYOR Kİ BİLET SATIŞLARI ÇOK ARTTI. EVET, MAHALLE SALONLARI ÇOK AZALDI AMA HER AÇILAN AVM'DE EN AZ 10 SALON EKLENİYOR DENİYOR. DOLAYISIYLA SALON SAYISI DA SEYİRCİ SAYISI GİBİ ARTIYOR. MAYIS AYINA GELDİK, HÂLÂ HAFTADA 10 FİLM, HATTA 12 FİLM

girişiyor vizyona. Bazı haftalar 2-3-4 yerli yapım birden çıkıyor seyirci karşısına. Bu hareketlilik Haziran ayında da sürecek. Özellikle Türk filmlerine, önceden bizim hep şikayet ettiğimiz 6 aylık 'sinema sezonu' artık dar gelmeye başladı.

Bütün bu artışlar, yerli yapımları daha da cazip hale getiriyor ve irili ufaklı şirketler de farklı türlerde filmlerle pastadan pay almaya çalışıyorlar. Resimden biraz uzaklaşınca enteresan bir tablo çıkıyor aslında. Yerli filmlerin gelir pastasının yüzde 70'i box-office listesinin ilk 7-8 filmine ve onların güçlü yapım şirketlerinin hanesine giderken, kalan yüzde 30'u neredeyse 100 film ve onların küçük ya da orta ölçekli yapımcıları arasında paylaşıyor. Fazla dengesiz bir tablo bu.

Seyirciyi yakalamanın henüz kağıt üzerine yazılabilecek net bir formülü de yok işin tuhafı. Mesela Mahsun Kırmızıgül'ün filmografisinin belki de en zayıf filmi olan, senaryosundaki dramatik yapı hatalarının okullarda ders olarak okutulabileceği "Mucize" filmi 3,5 milyon bilet satabiliyor. Senaryosunun sorunlu olduğunu neredeyse filmi gören tüm seyircilerin de kabul ettiği "Aşk Sana Benzer"i 1,5 milyon kişi sadece oyuncularını tanıyıp sevdikleri için izlediler... Buna karşılık Ata Demirer'in belki de filmografisinin en kötü senaryosuna sahip filmi "Niyazi Gül Dörtlü", yine de pek çok türdeşine göre sempatik bir film olmasına rağmen ilk üç gününde beklentilerin çok altında izlendi. Belki sonradan artırır bilemeyiz. Gişe verilerimiz sürprizlerle doludur bizim... Hem seyirciden hem de yazarlar tarafından genellikle sempatiyle karşılanan "İçimdeki Ses", "Kocan Kadar Konuş" ya da "Limonata" gibi çok iyi başlayıp sonra dağılan filmler de var. Bunların da sorunu senaryolarından başlıyor hep...

Yani film piyasamız (hâlâ bir dolu eksiği olduğu için 'sektör' demeye dilimiz varamıyor bir türlü) giderek artan bir sayıda film üretiyor olmasına rağmen, bu filmlerin içinde 'mükemmele en yakın

olanı' "Kış Uykusu" bile dahil, kusursuz bir senaryoya sahip olanı yok! Gişe filmleri yapanlar zaten senaryo sorunlarına çok önem vermiyorlar. Çünkü yukarıdaki bazı örneklerle bakınca, seyirci bozuk bir senaryoyu filmin başka öğeleriyle telafi edebiliyor. Yapımcılar için de önemli olan, onları sinema salonuna sokmak. İçeride oldukları süre içinde de 'eğlemek'. Yıllarca unutamayacağı bir film izletmek değil mesele.

Genç sinemacıların sinemaya adım attıkları filmlerdeki senaryo sorunlarının en önemli nedeni ise kendi başlarına yazdıkları senaryoları yeterince çalışmadan sete girmeleri. Bu hafta vizyona giren "Terkedilmiş" ve "Kırmızı", haftaya vizyona girecek olan "Son Bir Dans" filmlerinde olduğu gibi. Olgunlaşmamış, henüz son versiyonuna ulaşılamamış senaryolarını bir an önce görüntüyle buluşturmaya çalışıyorlar. Ellerindeki senaryoları 'bitti' zannediyorlar.

Ama gençler ne yapsınlar; ağabeyleri ve ablalarının filmlerinde de senaryo arızaları yok mu hiç? "Unutursam Fısılda"daki senaryo zaafları, artık onuncu sinema filmi çekken bir senarist-yönetmene yakışıyor mu? Ya da sırtını sağlam bir filme dayamasına rağmen bol bol zedelenen "Senden Bana Kalan"ın tecrübeli yönetmeni ve senaristi, hazır bir dramatik yapıyı nasıl da bozduklarını hiç mi fark edemiyorlar?

Türk sinemasının ciddi bir senaryo sorunu var. İçerik anlamında en büyük sorunu budur ve çözümünü için de hiçbir şey yapılmamaktadır! İçeriden biliyoruz ki kimi zaman iyi senaryolar da yapımcılar, yönetmenler ve hatta bazen de oyuncular tarafından bozulabilmektedir. Senaristler ya da yönetmen-senaristler de kendi senaryolarını egosal sorunları yüzünden mahvedebilmekteler.

Türkiye'de film üreten herkesi, vizyona çıkan neredeyse her filmi izleyen ve üzerlerine düşünen biz film eleştirmenlerinin bu uyarısını dikkate almaya çağırıyoruz. Siz sadece kendinizin ve birkaç arkadaşınızın filmlerini izleyerek bu sorunun o kadar da farkında olamayabilirsiniz. Ama biz gidişatın farkındayız. Türk sinemasının iyi senaryo üretemeyen bir yapısı var ve bu yapı giderek bir kangrene dönüşmekte.

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** T. ARSLAN, O. ÖZYURT, K. SANATEL, A.U. UYANIK, E.A. UNCU, M. İŞİL, FİRAT ATAÇ, SUZAN DEMİR, ELİF TUNCA, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, KAAAN KARŞAN, KAYA ÖZKARACALAR **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Mad Max: Fury Road; Çılgın Kalabalıktan Uzak (Far From The Madding Crowd); Eden; Aşk Uğruna (Suite Française); Soma 301; Kırmızı; Siyahlı Kadın 2: Ölüm Meleği (The Woman In Black 2: Angel Of Death); Terkedilmiş; Azem 2: Cin Garezi; Tinker Bell Ve Canavar Efsanesi (Tinker Bell And The Legend Of The NeverBeast).

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, 1978 yapımı "Cafer'in Çilesi"yle, geçen hafta kaybettiğimiz Zeki Alasya'yı anıyor.

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

William Wyler'dan unutulmaz bir romantik komedi: "Roma Tatili" (Roman Holiday)... Burak Göral imzasıyla.

26 TOPAZ

Su Friedrich, 26 hikayeye çocukluğuna bakıyor: "Bata Çıka" (Sink Or Swim)... Kaan Karsan imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Yıldız Haritası (Maps To The Stars); Hobbit: Beş Ordunun Savaşı (The Hobbit: The Battle Of The Five Armies); John Wick.

34 GENÇ VE MASUM

Burak Çevik'in filmi, Gezi Parkı Direnişi'nin barikatlarına uzanıyor: "Sekiz Haziran"... Murat Özer imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

® arka
pencere



HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ
ARKAPENCERE.COM

MAD MAX: FURY ROAD



ORİJİNAL ADI Mad Max:
Fury Road

YÖNETMEN George Miller

OYUNCULAR Tom Hardy,

Charlize Theron, Nicholas Hoult,

Hugh Keays-Byrne,

Rosie Huntington-Whiteley

YAPIM 2015 Avustralya-ABD

SÜRE 120 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

MAX BELKİ DE ÇOKTAN
ÖLDÜ. BU FİLM
KOLAYCA ONUN
CEHENNEM
YOLCULUĞU GİBİ
İZLENEBİLİR. DELİCESİNE
KOMİK, DÜNYAYA AİT
OLAMAYACAK KADAR
VAHŞİ VE KİRLİ...

BAZILARIMIZ MAX'LE İLK TANIŞTIĞINDA, AJDA PEKKAN EUROVİZYON'DA "PETROL"Ü ŞAKIYORDU. TAZE NÜKLEER SAVAŞ KORKUSUNUN HEMEN AREFESİYDİ. YENİ MAX İSE PETROL SAVAŞLARININ YERİNİ SU SAVAŞLARININ ALACAĞI söylenen bir çağda vizyona giriyor. Tüm uyarılara rağmen bazı çılgınların hâlâ nükleer santraller inşa ettikleri bir çağda. O her devrin adamı çünkü delilik de ümitsizlik de hiçbir çağda azalmıyor.

Max belki de çoktan öldü. Bu film kolayca onun cehennem yolculuğu gibi izlenebilir. Delicesine komik, dünyaya ait olamayacak kadar vahşi ve kirlî; hipnotize edecek kadar ürkütücü, ritmik ve şişirsel. Biraz da Goya tabloları gibi. Bu kaotik bileşime şişirseliği yakıştıramayabilirsiniz. Gürültülü demir yığınları tozu dumana katarak A noktasından B noktasına ulaşmaya çalışıyor, birbirlerine çarpıyor, patlıyorlar. "Mad Max" filmlerinin güzelliği biraz da bu basitlikte yatar. Her şeyi bitmiş bir dünyada neyin hikayesini anlatabilirsiniz ki? Hikaye yok, sadece tüm şiddetiyle hayatta kalma mücadelesi. Yine de bu basitliğe kof demeye insanın dili varmaz.

Can güvenliğini zerre önemsemeyen senaryoların atası da "Mad Max" filmleridir. Ama hakkını teslim etmeli, kötümserlik konusunda George Miller burada kendi üçlemesini bile aşıyor. Max'in bir türlü ölememesi onun cehennem azabının bir uzantısı belki. Üstelik bu kez gerçekten deli. Sanrılar görüyor, gaip ten sesler duyuyor. Onu bazen yönlendiren, bazen de ölümden kıl payı kurtaran sesin sahibi kız, Max'in hangi serüveninin bir kalıntısı, bilinmez. Bacağındaki demir aparat hâlâ duruyor, demek ki Thunderdome'dan sonra da çok şeyler yaşamış. Şükür ki hâlâ az konuşuyor. Bir de yabani gibi hırıldamaya, homurdanmaya başlamış.

Dünya kesinlikle daha da çıldırmış, daha da ölmüş. Suya ve gıdaya bağımlılığını azaltmak için kanla, anne sütüyle beslenen vampiri andıran bir kabile türemiş. Beslenme zinciri allak bullak. Suya bağımlı olan alt sınıftakiler kanlarıyla üsttekileri besliyor. Vay, politik gönderme! Ama belki de izlediğimiz şey dünyanın en gürültülü







"MAD MAX: FURY ROAD"UN İLK KIRK DAKİKASI HERHANGİ BİR FİLMİN KAPANIŞI OLABİLİRDİ, BURADAYSADA SADECE GİRİZGAH. İNANILIR GİBİ DEĞİL!

'aile çatışması' alt tarafı. Kurşunbiçer'in burnundan pöhlediği kadar var yani. Valkyrie'leri var; Sirenleri, Valhallası, İnsan Yiyenleri, Tohumların Bekçisi, deli ve öfkeli tanrı bozuntuları var. Max hâlâ aynı kıtada mı, o bile belli değil artık.

Max biraz kendi hikayesinin figüranı gibi ama hiçbir sakıncası yok. İkinci filmin 13 dakikalık konvoy kovalamacasının en az iki buçuk misli uzunluğundaki bölümde sadece bir tutsak. "Mad Max: Fury Road"un ilk kırk dakikası herhangi bir filmin kapanışı olabilirdi, buradaysa sadece girizgah. Max hiçbir zaman kahraman değildi, yine değil. Abartılı bir yaşam döngüsü karikatürünün içinde çırpınıyor. Gençlerle yol al, yaşlılara ulaş, en başa dön, hem de aynı yoldan! Aynı şeyleri yap ve farklı bir sonuç bekle. Her şey deliliğin kitabına uygun.

Kaosun içinde ritmi yakalayabilmek gerçek bir sanatçının becerisidir. Bu düzeydeki bir aksiyon filmini kağıt üzerinde planlayamazsınız. Belli ki her şey kurgu masasında gerçek ritmini ve tınısını bulmuş. Güllünc düşmek pahasına bunu bir senfoniye benzetebilirim. Kreşendo anları var, esleri, ani çıkışları, görkemli adagio'ları, biraz soluklandığı larghetto, hemen ardından tempo giusto, allegrissimo,

biraz andante, sonra yine presto. Filmin kendisinde de o muhteşem fragmanında da Verdi'nin "Dies Irae" eserinin kullanılması rastgele bir seçim olmasa gerek. Hatta kurguyu Verdi dinleyerek yaptıklarına dair bir inancım var.

"Mad Max: Fury Road" bir yeniden çevrim değil, özellikle ilk iki filmin efsanevi duruşlarını niçin bugüne dek koruduğunu, çitayı daha da yükselterek ispatlayan bir yeni halka. İlk filmin sadeliği yok ama karanlığı daha da zifiri, ümidi tümenden yitik. Filmin en mistik karakterlerinden biri dua ediyor. Diğeri soruyor: "Niye ki?"

İkinci filmdeki geyboyların yerini warboylar almış, popoyu açıkta bırakan deri fetiş kıyafetleri yok ama heyecanlanınca piercing halkalı meme uçlarını heyecanla gıdıklayan birisi var. Ama daha önemlisi, filmin grotesk karelerinin tümünde, ya kıyısında ya köşesinde, günümüz deliliğinin kırıntılarına rastlamanız.

Joe yaşam destek tertibatlarıyla nefes alabilmesine rağmen ölümsüz olduğunu zannediyor. Suni hava ve güneş ışığıyla dolu AVM'lerde dolaştıkça kendimizi ölümsüz sanmamız gibi. Konvoyun en önündeki gitarist sırf delilikten mi var? Hayır, onlar da bazılarımız gibi ancak gürültü çıkardıkça yaşadıklarını hissediyorlar. Ortam durulunca death-metal riflerine sarıyor (durduk, öldük) hızlandıkça da thrash riflerine. Kafein olmadığı için adrenaline bağımlı hale gelmişler. En son gitarist ölse bari diyen deliler de bizdendir. "Fury Road" bugüne dek çekilmiş tüm filmlerden daha heavy-metal. "Savaşçı"nın (Mad Max 2), "Devriye"den (Cruising) daha gey ve daha fetiş olması gibi.

Kim derdi ki Max bir avuç kadının peşine takılacak da oradan oraya savrulacak. Dikkat edin, filmde zırdeli olanlar sadece erkekler. "Dünyayı kim öldürdü peki?" diye soruyor Splendid. Tabii ki erkekler! Kadınlar da haliyle ilk kez ön planda oldukları bir "Mad Max" filminde çareyi gizemli bir hedefe doğru kaçmakta buluyorlar. Ölümsüz Joe'nun damızlığı olmaktan bıktıkları için kaçıyorlar. Önce erkeklerden kurtulalım da gerisi gelir. Ne de olsa erkekler bebeğin cinsiyetini soracak kadar deli, bir tankın tepesinde "duydunuz mu gardaşlar, kardeşim erkekmiş, kusursuz bir erkekmiş" diye çığırarak kadar deli. Kadınlar hiç mi deli değil? Hah, olmaz mı, biri çantasında bitki yetiştirmeye çalışıyor!



Matematikle aksiyon olmaz, ritim duygusuyla olur, bu da anıtsal örneği.



Charlize Theron'un yumuşacık ses tonu; gözlerine zum zum zum.

Peşimdeki Şeytan: Korku Sinemasında Yeni Soluk

Bakur, Sansür ve Özgür Sinema

Dünden Bugüne Mad Max

Peter Strickland ve Burgonya Dükü

Paul Thomas Anderson'dan Gizli Kusur

Söyleşi: Margarethe von Trotta

Anısına: Manoel de Oliveira

Portre: John Hughes

+ HEDİYE AFİŞ: PEŞİMDEKİ ŞEYTAN

www.altyazi.net



AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazi

MAYIS 2015

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÇILGIN KALABALIKTAN UZAK

★★★★★

ORJİNAL ADI Far From The
Madding Crowd

YÖNETMEN Thomas Vinterberg

OYUNCULAR Carey Mulligan,

Matthias Schoenaerts,

Michael Sheen, Tom Sturridge,

Juno Temple

YAPIM 2015 İngiltere-ABD

SÜRE 119 dk.

DAĞITIM The Moments

Entertainment

**PASTORAL
BİR ATMOSFERDE,
KARAKTERLER
ETRAFINDA OLUŞAN
İRDE ÇATIŞMALARI,
AŞK TUZAKLARI VE
SAPLANTILI
TUTKULARIN ÖRDÜĞÜ,
ÇOŞKUN BİR ESER.**

SON OLARAK, BİR ÖĞRETMENİN, TAMAMIYLA MASUM OLDUĞU BİR KONUDA, SADECE ŞÜPHE YÜZÜNDEN ÜYESİ OLDUĞU riyakar toplumdan dışlanmasını konu alan “Onur Savaşı” (Jagten) adlı müthiş filmi seyrettiğimiz Danimarkalı yönetmen Thomas Vinterberg, bu kez de yaman bir uyarlamayla çıktı karşımıza. Eserleri, yaklaşık yüz yıldır sinemaya ve televizyona onlarca defa uyarlanan, İngiliz edebiyatının en büyüklerinden Thomas Hardy’nin (1840-1928) Victoria Dönemi romanı, 1874 tarihli “Çılgın Kalabalıktan Uzak”, Vinterberg’in ilgi alanı içine giren karakter derinliklerine sahip.

Hardy’nin romanlarındaki hayali Wessex bölgesinin ilk kullanıldığı bu roman, aslında Victoria Dönemi’nin modern etkilerinden olabildiğince uzak taşrada geçiyor. Pastoral esintili bir atmosferde, karakterler etrafında oluşan irade çatışmalarının, aşk tuzaklarının, saplantılı tutkuların hikayeyi ördüğü, coşkun bir eser. Vinterberg için bu eser, sakın gibi görünen insanların içten içe kabarıp değişen duygularını ve ana karakter olan Bathsheba Everdene’in çelişkilerle dolu görünse de olgunlaşma sürecini incelediği bir alan olmuş.

Bathsheba Everdene (Carey Mulligan), Hardy’nin gerçekçi bakışına tam oturan bir genç kadındır: Anne ve babasını küçük yaşta kaybetmiş, şimdi amcasının miras bıraktığı çiftliğin başına geçmiş, erkek hegemonyasına karşı dik duran, döneminin ilerisinde, başarmaya azmetmiş... Gabriel Oak (Matthias Schoenaerts), bir süre önce Bathsheba’ya evlenme teklifinde bulunmuş, doğaldır ki reddedilmiş ve sonra varlıklarını kaybederek şimdi onun çiftliğinde çobanlık yapan, eserin sabırlı, dirençli, çalışkan, iyi huyları itibarıyla tek sorunsuz karakteridir. Ancak, hep düş kırıklıkları yaşar...

Kadınların gözdesi olsa da hiçbirleriyle

ilgilenmeyen ve sadece Bathsheba’ya koşulsuz biçimde, karşılıksız bağlanan William Boldwood (Michael Sheen), zenginliğin, gücün, çekiciliğin temsilcisi bir erkektir; fakat bir gün, ani bir kararla bu özelliklerini mahvedebilecek denli gözü kara olması, erkek kırgınlığına ilişkin çarpıcı bir örnektir.

Bathsheba, vicdanlı bir kadındır, adaleti gözetir, evlenmeyi düşünmemektedir, olayları akıl süzgecinden geçirir, bilinçle hareket etmeye çalışır... Ve henüz bir erkek tarafından öpülmemiştir. Cinsel dürtülerle hoş duyguların her şeyi ele geçirip, kadınları (ve erkekleri) karşısındakine koşulsuzca teslim ettiği o an, bir gece vakti çiftliğinin etrafını denetlerken Çavuş Francis Troy’la (Tom Sturridge) çarpıştığı andır. Bathsheba’nın o güne dek sergilediği duruş darmaduman olur; halbuki Francis, hikayedeki





en patolojik karakterdir. Cesur ancak ahlak yoksunudur; aristokrat ailesinin düş kırıklığıdır. Sevdığı tek insan, yanlışlıkla evlenemediği Fanny Robbin (Juno Temple), şimdi ondan hamile ve dilencilik yapmaktadır (Hardy'nin sonraki eserlerinden "Tess-Kaybolan Masumiyet/Tess Of The d'Urbervilles"deki Tess'e benzer ama Fanny kötü kaderine karşı pes etmiştir). Böylece, eserin/filmin trajik yoğunluğu ve karakterlerin savunmasızlıkları bizleri de ele geçirir. Fanny sert hayata, Francis Fanny'e, Bathsheba Francis'e, William Bathsheba'ya karşı savunmasızdır.

"Çılgın Kalabalıktan Uzak", neredeyse zamansız gibidir. İnsanların birbirlerine karşı zayıflıkları ve kendi karanlıkları üzerinden aşka dair eğilimlerin bilinmezliğine ve iyi-kötü sürprizlerine dair anlattıkları her dönem/yer

için geçerlidir... Doğanın bir parçası olan insan, doğa gibi güzel, korkutucu, zehirlidir.

John Schlesinger'in yönettiği 168 dakikalık, 1967 yapımı uyarlamaya ve kadrosuna (Julie Christie-Alan Bates-Peter Finch-Terence Stamp) baktığımızda, Vinterberg'in cesaret isteyen bir işe giriştiğini söyleyebiliriz. Ancak Vinterberg'e çok yakın geldiği aşık olan eser, en değerli biçimde yeniden işlenmiş. Daha önce, mini TV dizisi için "Tess Of The d'Urbervilles"i uyarlayan David Nicholls'un taşradaki hayatın ve karakterlerin enerjisini yansıtan senaryosunu özellikle vurgulamak gerek diye düşünüyorum.



Her birinin kariyerini iyi bildiğimiz parlak oyuncu kadrosu.



Fanny karakterine ve Bathsheba-Francis evliliğine biraz daha yakından bakabilirdik.

DAHA ÖNCE, MINI TV DİZİSİ İÇİN ESERİ UYARLAYAN DAVID NICHOLLS'UN SENARYOSU, TAŞRADAKİ HAYATI VE KARAKTERLERİN ENERJİSİNİ BAŞARIYLA YANSITTIYOR.

EDEN

★★★★

ORİJİNAL ADI Eden

YÖNETMEN Mia Hansen-Løve

UYUNCULAR Félix de Givry,

Pauline Etienne,

Vincent Macaigne,

Hugo Conzelmann,

Arnaud Azoulay

YAPIM 2015 Fransa

SÜRE 131 dk.

DAĞITIM M3 (Kurmaca)

**“EDEN”, FRANSIZ
ELEKTRONİK
MÜZİĞİNİ DAVID
GUETTA’NIN
TEMSİL ETMEDİĞİ
O GÜZEL YILLARIN
NEDEN ÖNEMSENMESİ
GEREKTEĞİ ÜZERİNE
BİR DENEME.**

ETRAFINDA OLUP BİTENİ DEĞERLENDİRMEKTE SIKINTI ÇEKEN KÖŞE YAZARLARI, ELEKTRONİK VE TÜREVİ MÜZİK DİNLEYEN bütün bir kitleyi ‘duyarsız böcekler’ olarak sınıflayalı 20 yılı geçti. 90’ların post-modern haletiruhiyesi gereği easy-listening’den be-bop’a ‘prestijli’ ya da ‘prestijsiz’ müzik türlerinin büyük bir iştahla tekrar ziyaret edildiği, elektronüğün soğukluğuyla rock coşkusunun bir araya gelebildiği bir dönemi zamanında takdir etmek pek de kolay değil tabii ki. Popüler kültür tarihinde böylesi kırılma noktalarının hakkının verilmesi için aradan birkaç on yıl geçmesi gerekiyor.

Mia Hansen-Løve’ın iki bölümlük “Eden”ının da yaptığı bu. Hansen-Løve’ın 90’larda DJ’lik yapan erkek kardeşinin (filmde adı Paul Vallee olarak geçiyor) hikayesini aktardığı “Eden”, Fransız elektronik müziğini David Guetta’nın temsil etmediği o güzel yılların neden önemsenmesi gerektiği üzerine bir deneme.

Rave’lerin müzik dinleme alışkanlığını nasıl değiştirdiğinden başlayıp chill-out döngüsüyle elektronik müziğin Martini’li gecelere meze olduğu yıllara kadar bir dönemi sakın bir biçimde perdeye getiriyor Hansen-Løve.

Bunu DaftPunk gibi Fransız elektronik müziğinin en ‘başaranlarının’ üzerinden değil de (ikili, filmde sık sık karşımızda) sonunda parasız bir şekilde yitip giden bir karakter üzerinden anlatması ise, onun nasıl bir anlatıyı hedeflediğini az çok belli ediyor.

Hansen-Løve, başta değeri anlaşılamayan cevher -keşfedilme hikayesi- şöhretle başa çıkamama halleri döngüsünde ilerleyen tipik bir müzisyen biyografisinden daha farklı bir anlatının peşinde. Kahramanlarının uyuşturucu ‘triplerine’ kamerasıyla eşlik etmeden, onları uzaktan izlemekle yetiniyor. Hezeyanlarına ortak olmaktansa mesafesini koruyor. Özdeşleşmek isteyeceğimiz karakterler yerine



sanki yoldan geçerken görüp uzaktan ne yapıp ettiğini izlemeye başladığımız insanlar söz konusu “Eden”da. Koreografisi gayet başarılı, müzikle mizansenin büyük bir uyumla iç içe geçtiği kulüp sahneleri belki bir istisna. Ancak Hansen-Løve, bu sahnelerde bile uzaktan bakışından feragat etmiyor. Zaten elektronik müziğe vokalistlerin eşlik ettiği bölümlerde, pürüzleri ortadan kaldıran bildik stratejileri kullanmaktansa mikrofona ekosu, hoparlör patlamaları gibi ‘kusurları’ saklamakla falan hiç uğraşmıyor. Başka bir deyişle Anglosakson türdeşlerinin aksine inatla kendini müziğin akışına bırakmayan bir müzisyen biyografisi var önümüzde.

Sebepler ise muhtelif... Fransız elektronik müziğindeki patlamayı kaydeden yapımın neşeden, coşkudan bu kadar muaf olması başta



biraz şaşırtıcı gelebilir. Ancak kendini ritimlerin dünyasına kaptıran Paul Vallee'nin (filmin finaline dikkat) heyecanının bu kadar uzaktan izlenmesi boşuna değil. 90'ların gerçekleşmeyen, sonu pek de hayırlı gelmeyen hayallerini daha keskin bir şekilde verilebilmesinin anahtarı var filmin bu tavrında. Paul Vallee gibi sayısız müzik delisinin müziğin geçmişini deşip türler arasındaki hiyerarşiyi yıkabileceğini düşündüğü yıllar, kendi yatak odasındaki alet edevatla yıldızlık müessesini yerle bir ettiği bir on yılın sonu malum pek de hayırlı olmadı. Endüstri, eninde sonunda rock'ı bir stadyum eğlencesine dönüştürmek yönündeki reflekslerini elektronik müzikten de esirgemedi. David Guetta, Calvin Harris gibi 'iş bilirler', yaratıcı bir heyecandansa dillere marş olan şarkılar üretebilecekleri bir rotaya soktular

popüler müziği. Bize de tıpkı Paul Vallee gibi sonu hüsrarla biten bir hayalden uyanmak düştü.

Belki "Eden", karakterlerinin peş peşe söylediği beklendik laflarla, içine girmekte zorlandığı karakterlerle yeterince güçlü olmayan bir senaryonun zaafalarını taşıyor olabilir. Ancak Hansen-Løve'ın yönetimi bu zaafardan işlevsel bir çatı kuruyor. Paul Vallee'nin hayalini seyirciye de empoze etmektense, hayal kırıklığının soğuk yüzüyle tanıstırıyor. Ve sonuçta ortaya alışıldığı ters yüz eden bir müzisyen biyografisi çıkıyor.



DaftPunk'ın yavaş yavaş yükselişini yansıtan yan hikaye, filmin nefes aldığı noktalardan.



138 dakikalık süresinin dezavantajları hikayenin seyirciyle ilişkisini de baltalıyor.

**ANGLO-SAKSON
TÜRDEŞLERİNİN
AKSİNE İNATLA
KENDİNİ MÜZİĞİN
AKIŞINA
BIRAKMAYAN
BİR MÜZİSYEN
BİYOGRAFİSİ
VAR ÖNÜMÜZDE.**



AŞK UĞRUNA



ORJİNAL ADI Suite Française

YÖNETMEN Saul Dibb

OYUNCULAR Michelle Williams,
Matthias Schoenaerts, Kristin Scott

Thomas, Lambert Wilson

YAPIM 2014 İngiltere-

Fransa-Kanada

SÜRE 107 dk.

DAĞITIM Bir Film (Calinos)

**KAYNAĞININ CAZİBESİYLE
PROJELENDİRİLEN FİLM,
FRANSIZ KADINLA NAZİ
SUBAYININ AŞKIYLA HEDEFİ
BULACAĞINI UMUYOR.**

BAZI FİLMLER VARDIR, SONUÇTA NEYLE KARŞILAŞTIĞIMIZDAN ZİYADE, O NOKTAYA NASIL GELİNDİĞİNİN ÖNEM ARZ ETTİĞİ. Saul Dibb'in "Aşk Uğruna"sı (Suite Française) da bu tür yapımlardan biri. Gördüğümüz şey, çok da cazip bir resim vermiyor bize, vasat sulara geziniyor, ama hikayenin başına döndüğümüzde 'ilginç' verilerle karşılaşıyoruz. Bu filmi kısmen de olsa çekici kılan, Auschwitz'de hayatını kaybeden Irène Némirovsky'nin 2. Dünya Savaşı sırasında yazdığı, ama 60 yıl sonra kızı tarafından ortaya çıkarılan romanından uyarlanmış olması.

Filme döndüğümüzdeyse, 2. Dünya Savaşı'ndaki Alman işgalinin ilk adımları sırasında bir Fransız kadınıyla bir Nazi subayının ilişkisini odağa yerleştirdiğini görüyoruz. Michelle Williams ve Matthias Schoenaerts'ın bedenlerinde hayat bulan iki aşkın hikayesi, bir yandan içsel bir rotayı takip ederken, öte yandan da toplumsal referanslarla sonuca ulaşmayı deniyor. Ancak bu denemenin dağınık bir toplam içinde karşılık bulmadığını söylememiz gerek.

Yönetmen Saul Dibb, insan psikolojisinin dehlizlerinde dolaşmaya çalıştığı filmde yeterli malzeme olmamasının sıkıntısını çekiyor belli ki. İşgal altındaki Fransızlarla işgal eden Almanlara benzer bir mesafeden bakmayı deneyen hikaye, kimsenin 'masum' olmadığını vurguladığı kadar herkesin 'masum' olabileceğini de işaret ediyor bir bakıma. Böylesi bir tercih, bir yandan 'nesnellik' getiriyor gibi görünse de hikaye içinde derin yarıklara neden oluyor.

Kalburüstü oyuncularla iyi çekilmiş 'zayıf' bir hikaye diye değerlendirebiliriz "Aşk Uğruna'yı. Kaynağının cazibesıyla projelendirildiği açık olan film, savaş sırasındaki Fransızlar özelinde sınıfsal bir meseleye de pencere açmayı deniyor, ama buradan içeri sızmayı başaramıyor ne yazık ki! Birçok açıdan 'eksik' kalmış bir film bu.

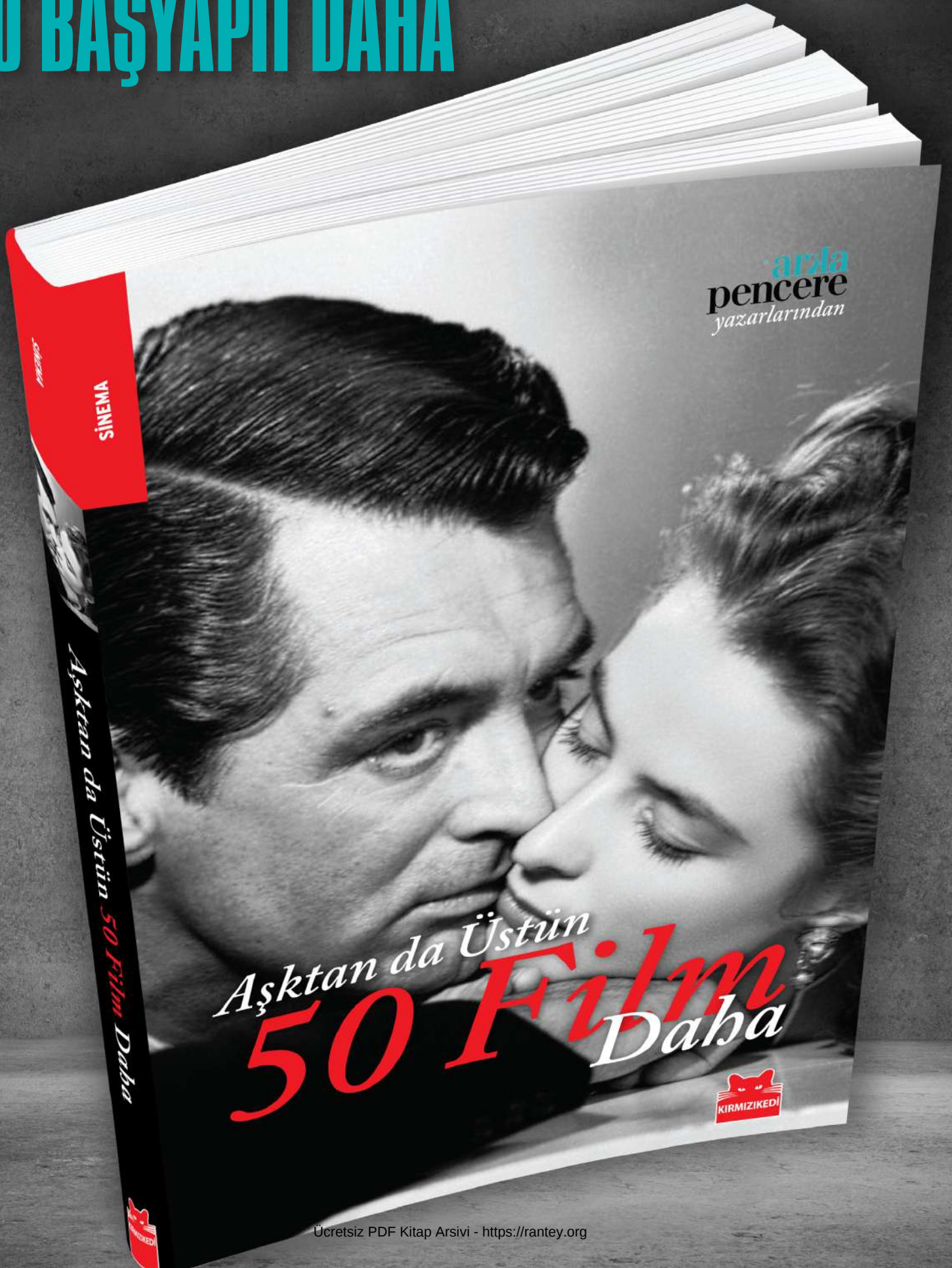


Margot Robbie'yi 'alışılmadık' bir rolde görmek, şaşırtıcı ama güzel bir deneyimdi.



Hikayedeki kimi boşluklar, zaten zayıf olan resmin inandırıcılığını zedeliyor.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
50 BAŞYAPIT DAHA



arzu
pencere
yazarlarından

SİNEMA

Aşktan da Üstün 50 Film Daha

Aşktan da Üstün
50 Film
Daha





KIRMIZI

★
YÖNETMEN Yücel Müştekin
ÖYUNCULAR Cemal Hünal,
Leyla Gökşun, Selim Bayraktar,
Ayberk Yılmaz
YAPIM 2015 Türkiye
SÜRE 95 dk.
DAĞITIM Pinema (JUA)

**FİLMİN TEK BİR AMACI
VAR: SÜRPRİZ BİR
FİNAL İLE SEYİRCİYE
'VAY BE!'
DEDİRTMEK.**

SİNEMAMIZIN KIRMIZI RENK İLE CİDDİ BİR UYUMSUZLUK
SORUNU VAR ANLAŞILAN... YAKIN ZAMAN ÖNCE İZLEDİĞİMİZ
“Aşk Kırmızı” ve yeni vizyona giren
“Kırmızı”, böyle tuhaf bir yargı oluşturuyor
zihinlerde. Bunun müsebbibi hiç kuşkusuz
sorunlu, gideceği yönü bilemeyen, çok şey
söylemek isterken havanda su döven senaryolar...

Yücel Müştekin’in yazıp yönettiği “Kırmızı”
da bu hatalara düşen, bölük pörçük bir senaryoya
sahip. Normalde gönderme denebilecek detaylar,
göze batan uyumsuzluklar şeklinde ortaya çıkıyor
filmde. Kentsel dönüşüm, sınıf farkları, çocukluk
travmaları, 12 Eylül darbesi, gişe filmlerinin
sektördeki hakimiyeti, Beyoğlu rapsodisi vs... Her
konudan ve güncel sorundan bir tutam serpilmiş
senaryoya... Bütünlük taşımayan dokunuşlar
nedeniyle aşkın ve sosyalizmin kırmızısı, sadece
isminde göstermelik bir metafor olarak kalmış.

Tür konusunda da kararsızlık söz konusu.
Sanki en başta gerilim diye yola çıkılıp sonrasında
bundan ancak bir kısa film çıkabileceği fark
edilmiş; zorlama yan öykü ve karakterler ile uzun

metraja dönüştürülmüş gibi bir izlenim veriyor
“Kırmızı”. Bu yüzden Umut’un kankası Gökhan’ın
kız arkadaşı ve arkadaş grubunun, kapıcı
dairelerinde oturan çiftin ve de Tayfun
Talipoğlu’nun hikayedeki fonksiyonunu anlamak
neredeyse imkansız. Hiçbirinin varlığı bir sonuca
bağlanamıyor. Başkarakterler olan Umut ile
Ash’nın ilişkisinin sadece ‘seni çok seviyorum’dan
ibaret sığılığı ise başlı başına bir sorun tabii...

Filmin tek bir amacı var: Sürpriz bir final ile
seyirciye ‘vay be!’ dedirtmek. Bu konuda da
hedefine yaklaştığı söylenemez. Apar topar finale
geçen yapım; sık sık göze batırdığı “Cinnet”ten
(The Shining) ziyade David Fincher’in
“Oyun”una (The Game) öykünüyor. Zaten finale
gelinceye kadar senaryo öylesine tökezliyor ki
sürprizin etkisi de mânâsı da kalmıyor.



Bavulun ortaya çıktığı bölüm, gerilim adına bir şeyler
vaat etmeye çalışıyor.



Baştan sona senaryo...



SİYAHILI KADIN 2: ÖLÜM MELEĞİ



ORJİNAL ADI The Woman In Black
2: Angel Of Death

YÖNETMEN Tom Harper

UYUNCULAR Helen McCrory,
Jeremy Irvine, Phoebe Fox, Oaklee
Pendergast, Jude Wright

YAPIM 2014 İngiltere-ABD-Kanada

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM Pinema (D Productions)

**TÜM BU
ÖĞRENDİKLERİMİZDEN
SONRA BİZE KALAN TEK
SORU İSE 'BİLDİK DE
NE OLDU?'**

HAMMER ETİKETİNİN VERDİĞİ AĞIRLIK VE "HARRY POTTER"DAN SONRA YOLUNU ARAYAN DANIEL RADCLIFFE'İN VARLIĞIYLA ilgi çekmeyi başaran "Siyahlı Kadın" (The Woman In Black), 2012 yılının vasat üstü korku filmlerinden biri olmuştur. James Watkins'ın yönetmenlik koltuğunu Tom Harper'a devrettiği "Siyahlı Kadın 2: Ölüm Meleği" ise son zamanlarda iyice artan 'yeniden çevrimin devamı' alışkanlığının ürünü. Açılışı yaptıklarına göre 'yeniden çevrimin yeniden çevrimi' konusunda da ellerini korkak alıştırmayacakları aşikar.

İlk filmin kırk sene sonrasında şekillenen hikaye, İkinci Dünya Savaşı Londra'sında yetim çocuklara bakma görevi üstlenen öğretmen Eve'i merkezine alıyor. Savaşın ortasındaki şehirde, eğitim verecek yer olmadığından boşta duran Eel Marsh malikanesine yönlendirilen eğitimci ve çocuklar 'siyahlı kadını harekete geçiriyorlar'. Çocuklardan gruba en son katılan Edward'a 'siyahlı kadınla ilk iletişime geçen, söylemlerini büyüklere ileten, elinde korkunç oyuncaklarla etrafta dolanan' görevini verdikten sonra Eve'in

rüyaları vasıtasıyla bizi geçmişe götüren Tom Harper, bu iki karakterle olanlar/olacaklar arasında bir tür bağlantı kurduğunu düşünüyor. Ek olarak yan karakterlere de birer cümleden oluşan geçmiş hayatlar çiziliyor, kimin hangi korkularla yaşadığını bilmemiz isteniyor. Tüm bu öğrendiklerimizden sonra bize kalan tek soru ise 'bildik de ne oldu?'

Gerilim yaratmayı, 'gaz lambası ile 15 dakika ev turu yapıp, herhangi bir kapıya yaklaşıldığında müziği maksimum seviyeye yükseltmek' olarak tanımladığını düşündüğüm yönetmenin asıl büyük başarısı ise turun sonundaki iki saniyelik paranormal varlık görseliyle muazzam(!) sahnelerini tamamlaması. Bunu defalarca yaptığını ve filmin kocaman bir gaz lambası şöleni olduğunu söyleyerek yazıyı bitirelim.



Sis kullanımı hafiften abartılsa da ürkütücü görünen İngiliz kırsalı.



Bitmesi için dakikaları saydırıyor.



TERKEDİLMİŞ



YÖNETMEN Korhan Uğur

OYUNCULAR Levent Ülgen, Hakan

Vanlı, Neriman Uğur,

Kymran Agabalaev

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM The Moments

Entertainment (Saygın Filmcilik)

**HİKÂYESİNİN
ANLATIMINDAKİ
BİR İLERİ BİR GERİ
SARIŞLAR DENGİYİ
TUTTURAMIYOR.**

BAZEN BİR KONUYU ANLATIRKEN BİRDEN FAZLA YOL AÇARIZ KENDİMİZE. BU YOLLAR DA BAŞKA BAŞKA KANALLAR AÇARAK ilerler. Sonunda belli bir noktada bunları birleştirsek de yola çıkış noktamızı unutabiliriz. “Terkedilmiş” de biraz bu kaderi yaşıyor. Mütevazı bir prodüksiyonla yola çıkan filmin anlatacakları epey yüklü. Dokuz farklı kişinin hayatından yola çıkılarak anlatılan “Terkedilmiş”, filmin başında bu insanların hayatlarından anekdotlar veriyor. Kısa kısa karakterleri tanıtır ve bu dokuz kişiyi bir araya getirecek asıl meseleye bağlanıyor.

Suriye’deki iç savaştan kaçıp gelen bir kadının, organ mafyasının eline düşüp kendini yasadışı bir operasyonun içerisinde bulması ve orada buluşan bu insanların yaşadığı kimi garip iç hesaplaşmalar... Film, Türkiye’de sayıları günden güne artan Suriyeli göçmenleri içine düştüğü birçok batağın ya da sıkıntının sadece olası bir durumu göstermesi açısından dikkat çekiyor. Hem savaşın yeni oluşu hem de belki de Türkiye sinemasında çok da işlenmemiş olması açısından

farklı bir noktada duruyor. Fakat filmin asıl meselesi bu da değil. Filmin derdi, terk edilmiş insanların hayatlarını ‘kötü’ bir olayla birleştirmek ve ‘iyi, kötü, insan olma’ problematiği üzerinde durmak. Farklı kişilikteki bu insanların bir araya gelişi, iyi ya da kötü değil ‘insan olabilmek’ çabalarını kadrja almak.

Fakat senaryodaki zayıflıklar elbette bir araya gelebilecek kişileri yan yana koyarken fazlasıyla yetersiz kalıyor. Ve yine diyaloglar fazlasıyla ‘didaktik’ bir söylem çerçevesinde yoğunlaşıyor. Hikâyenin anlatımındaki bir ileri bir geri sarışlarsa dengiyi tutturamıyor. Oyuncular ellerinden geleni yapıyor fakat karakterlerin endişeleri üstlerine pek oturmuyor. Her yola çıkış ‘iyi niyetli’ ve zor koşullarda oluyor fakat yola çıkarken finale nasıl varıldığı da önemli.



Suriyeli göçmenleri belli bir konu çerçevesinde ‘amaç’ olmasa da kadrja alması dikkate değer.



Birden fazla karakteri anlatırken filmi çok kalabalık bir hale sokması, takındığı didaktik ve mesaj kaygılı yapısı.



AZEM 2: CİN GAREZİ

★
YÖNETMEN Erdinç Kazımoğlu
OYUNCULAR Murat Bülent Atacan,
Ceren Gündoğdu, İzzet Lülecî,
Seracettin Gözükcüçük
YAPIM 2015 Türkiye
SÜRE 85 dk.
DAĞITIM Mars (Retropro)

BİRAZ “ŞEYTAN”
BİRAZ “BLAİR CADISI”;
AL SANA ‘DÜŞÜK
BÜTÇELİ’ CİNLİ
TÜRK FİLMİ!

CİNLERİ BİLMEM FAKAT BU FİLMİ YAPANLARIN VE SALONLARA KOYANLARIN SEYİRCİYE BİR GAREZİ OLDUĞU KESİN! YOKSA niye 85 dakikamıza bir hiç uğruna talip olsunlar ki? Doğrusunu isterseniz hiç konu filan anlatmaya gerek yok zira ortada konu yok. Israr ederseniz basın bülteninden alıntılایayım: Bir baba ve kızın tüyler ürperten hikâyesine tanık olacaksınız. Başarı olarak tüyler ürpertmek hedeflendiyse (ki korku olduğu iddiasındaki bir film için gayet doğal) üzgünüm; hayatımda izlerken uyku basan ilk korku filmi oldu kendisi. Yan koltuktaki beyefendi ise bir tek perdedeki hocanın okuduğu İnşirah suresine gayriihtiyari eşlik ettiğimde sıçradı koltuktan bana dönerek.

Hadi benim korku eşliğim yüksek diyelim; en azından hikayeyi takip edemez miydim? Hayır! Zira ilk bölüm zaten sadece soluk görüntüler, korkutmaktan çok rahatsız eden ses efektleri ve müzikler, bir de bol bol Ayetel Kürsi ile geçiyordu. Bilahare bir tabutta getirilen kızın, annesinin ölümünden sonra ‘cinlendiği’ için hocaya teslim edildiğini öğreniyoruz. O dakikadan sonra mantık

tamamen devre dışı; arayın ki olaylar ve insanların davranışları arasında bir bağ kurabilesiniz. Biraz “Şeytan” (The Exorcist) biraz “Blair Cadısı” (The Blair Witch Project) kafasından aparma; al sana ‘düşük bütçeli’ cinli Türk filmi!

Bugün Kabbala denince asgarisinden bir saygı ya da ciddi ilgi uyanıyorsa sebebi, Kabbala hakkında böyle ucuz işler yapılmamasıdır sanırım. Kabbala; Yahudi mistisizmi. Elbette İslam’da da havassa mahsus, ledünni ilimler var ve yüzyıllar boyu hayatını bunlara vakfetmiş alimler de oldu. Duvara üç beş kaligrafik görsel döşemek ve iki sure okumakla durumu ‘kotar’maya çalışmak, en basitinden bu ilme de seyirciye de saygısızlık. Arzu eden senarist/yönetmenle ırsî olarak maruz kaldığım cin tecrübelerimi paylaşabilirim; yeter ki böyle şeyler yapmayın!



Böyle bir işi milyonların beğenisine sunmadaki medeni cesaret.



Senaryodan oyunculuğa; her aşamada özensizlik.



TINKER BELL VE CANAVAR EFSANESİ

ORİJİNAL ADI Tinker Bell And The Legend Of The NeverBeast

YÖNETMEN Steve Loter

SESLENDİRENLER

Ginnifer Goodwin, Mae Whitman, Rosario Dawson, Lucy Liu, Anjelica Huston

YAPIM 2014 ABD **SÜRE** 76 dk.

DAĞITIM UIP

NE İKNA EDİCİ VE ANLAMLILIK

ANİMASYONLAR

YAPILIRKEN, BUNUN BİR ARTI PUAN GETİRMESİ ZOR.

TINKER BELL, BİLDİĞİ GİBİ "PETER PAN"DAKİ PERİ; BU MACERALARIN İŞE "PETER PAN"DAN ÖNCE GEÇTİĞİ varsayılıyor. Tinker Bell'le adı dışında da pek ilgisi yok aslında, bu daha çok 'Disney'in perileri' girişiminin bir parçası. Disney bunları 6-10 yaş arası kız çocuklarına yönelik resimli roman olarak başlattı, 2005'ten bu yana romanlar, oyunlar epeyce ciro yaptı. Çoğu doğrudan videoya yapılan filmler de oradan çıktı. Televizyon çizgi filmi havası bunun sonucu elbette. Her yanıyla tüketimi teşvik etme amacı da filmin her anına sinmiş, öncekiler gibi. Basmakalıp, renksiz, hani hedef kitlesini hiç küçümsemeden söylersek, seyirci için sıkıcı.

Tinker Bell, yedinci film "Canavar Efsanesi"nin kahramanı değil ama zaten film serisiyle tanışık iseniz biliyorsunuz, olması gerekmiyor. Aslında ilk filmlerdeki "Tinker Bell ve..." kalıbı birkaç filmde terk edilmişti ki, Fawn'un hikayesi olduğu halde bu filmde geri geldi. Tinker Bell'in Amerikan liselerinin ponpon kızları nevinden, sinemada ve televizyonda

kaskatı kalıplaştırılmış karakterlere benzeyen bir grup peri arkadaşı var. Süslü ve saf. Fawn da onlardan biri. Bir hayvan perisi olarak korkunç hayvanlara bir ilgi duyar ama bu konuda onu birkaç kez uyarırlar. Artık bu huyundan vazgeçmeye karar verir. Ama kocaman ve gizemli bir canavarla karşılaşınca, yine ona yardımcı olmak için kolları sıvar.

Filmde yeni bir periler grubu ortaya çıkmış: izci periler. Periler Adası'nı tehlikelerden korumakla görevliler. Bunlar canavarın peşine düşer ama Fawn canavarla duygusal bir bağ kurar ve Tinker Bell ile diğerlerini de işe karıştırır.

Görünüşe aldanmama gibi bir mesajı olduğu söyleniyor filmin. Vardır, doğru. Ama ne ikna edici ve anlamlı animasyonlar yapılırken, bunun bir artı puan getirmesi zor.



Canavar sevimli aslında, Fawn'a hak vermek mümkün.



Bu kadar cinsiyetçilik küçük yaşta bile fazla. Ya da asıl o yaşta fazla.



AŞK UĞRUNA



ÇILGIN KALABALIKTAN UZAK



MAD MAX: FURY ROAD



SİYAHILI KADIN 2: ÖLÜM MELEĞİ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AŞK UĞRUNA / SUITE FRANÇAISE				★★★★	★★		
AZEM 2: CİN GAREZİ							
ÇILGIN KALABALIKTAN UZAK / FAR FROM THE MADDING CROWD			★★★★	★★★★	★★★★		
EDEN							
KIRMIZI							
MAD MAX: FURY ROAD	★★★★★			★★★★★	★★★★	★★★★★	
SİYAHILI KADIN 2: ÖLÜM MELEĞİ		★★					
SOMA 301							
TERKEDİLMİŞ				★★			
TINKER BELL VE CANAVAR EFSANESİ							
AŞKI BULUNCA / POSTHUMOUS				★★★★	★★		
BURGONYA DÜKÜ / THE DUKE OF BURGUNDY		★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★		
CITIZENFOUR			★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★
EZAN	★						
GİZLİ KUSUR / INHERENT VICE		★★★★		★★★★	★★★★★		
44. ÇOCUK / CHILD 44	★★			★★★★	★★		
KORO / BOYCHOIR				★★★★	★★★★		
NIYAZI GÜL DÖRTNALA		★★		★★	★★	★★★★	★
PEŞİMDEKİ ŞEYTAN / IT FOLLOWS	★★★★★		★★	★★★★	★★★★		★★★★
TEHLİKEYLE FLÖRT		★★		★★★★	★★	★★	
YENİLMEZLER: ULTRON ÇAĞI / AVENGERS: AGE OF ULTRON	★★			★★★★	★★	★★	
YUGO VE LALA / YUGO AND LALA	★★						
HOBBİT: BEŞ ORDUNUN SAVAŞI	★★★★	★★★★		★★★★	★★	★★★★★	★★★★
JOHN WICK	★★	★★★★		★★	★★★★	★★★★	★★
YILDIZ HARİTASI / MAPS TO THE STARS		★★★★		★★★★	★★★★		★★

ZEKİ ALASYA'NIN ANISINA “CAFER'İN ÇİLESİ”



Geçen hafta, yönettiği **“Doktor”** filmi hakkında yazarak kulaklarını cınlatmak istediğim **Zeki Alasya’yı**, şimdi sevgiyle anıyorum... Usta sanatçının 1978’de çektiği ve **Metin Akpınar’la** birlikte oynadığı **“Cafer’in Çilesi”**, ‘bebekli’ cinsinden bir ‘trafik karıştı’ güldürüsüdür.

GEÇEN HAFTAKİ “TRENDEKİ YABANCI”DA OKUDUĞUNUZ “PENALTI ATIŞINA BAYILDIM DOKTOR ÇIVANIMI” BAŞLIKLİ YAZIYI, ZEKİ ALASYA’NIN ÖLÜMÜNDEN BİR GÜN ÖNCE YAZMIŞTİM.

Rastlantıydı. Usta sanatçının 1979’da yönetmen olarak imza attığı Kadir İnanır-Oya Aydoğan’lı “Doktor” filminin bir futbol öyküsü anlatmasıydı öncelikli hareket noktam. Arka Pencere’nin yayına girmesinden birkaç saat sonra da Alasya’yı yitirdiğimizi öğrendim. Bu hafta ise bir anma yazısı olarak, en sevdiğim Zeki-Metin filmlerinden biri olan, Alasya’nın yönettiği ve başrolü üstlendiği “Cafer’in Çilesi”ne yer açıyorum.

1978 tarihli “Cafer’in Çilesi”, öncelikle Yeşilçam’ın emektarlarından Ahmet Üstel’in, “Kafasında dolaştırdığı dokuz tilkinin de kuyrukları birbirine değmiyor” dedirtecek nitelikteki hayli karmaşık ilişkilere dayalı, incelikli senaryosuyla dikkat çeker.

Atiye Teyze (Belkıs Dilligil) ve Azmi Amca’nın (Kadri Ögelman) altın gibi kalbi olan biraz safça yeğenleri Cafer (Zeki Alasya), oturdukları büyük köşkte bir aylığına yalnız kalmak zorundadır. Çünkü ihtiyarlar romatizma tedavisi için Romanya’ya gideceklerdir. Cafer’e bir ay boyunca evi ve kendisini idare etmesi için yüklüce bir para bırakırlar. Cafer, havaalanında teyzesi ve amcasını yolcu ettikten sonra eve dönerken, benzin istasyonunda pompacılık yapan asker arkadaşı Refik’le (Metin Akpınar) karşılaşır. Tatlı serseri ve biraz da şeytan ruhlu Refik, iki dakika içinde kovulur ve gidecek yeri de olmadığı için köşkte gel keyfim gel yapmaya başlar. Tüm harcamalar Cafer’in cebinden olmak üzere pavyona giderler. Refik pavyonda, eskiden macera yaşamış olduğu meşhur şarkıcı Melahat’le (Zerrin Egeliler) karşılaşır.

Kadının bu sefer Refik’i elinden kaçırmaya niyeti yoktur ama belalı mafyöz Sarı Bekir (Turgut Özatay) de durumdan işkillenmiştir. Gittikleri ikinci pavyonda tanıştıkları konsomatris Aysel (Aytaç Öztuna) ise çok dertlidir, çünkü kız kardeşi Nurten (Necla Fide) hem hamiledir hem de dört aydır kirayı ödeyemediği için evinden atılmak üzeredir.

Aysel ve Nurten de, Cafer’in olmazlanmasına rağmen Refik’in ısrarıyla köşke yerleşirler. Paralar suyunu çekmiştir ve işler karışmaktadır. Cafer, tertemiz kalpli nişanlısı, mahalle bakkalı Hasan’ın (Muharrem Gürses) kızı Gülseren’e (Filiz Ersümer) evdeki kadınları açıklamakta zorlansa da üstesinden gelir. Bu arada Nurten doğum yapmış ve birkaç gün sonra da bebeği bırakıp ablasıyla birlikte, “Biraz para kazanayım, döner çocuğu alırım” diyerek çekip gitmiştir. Kısa süre içinde mahallede dedikodu kazanları kaynamaya başlar. Bebeğin annesi ve babası konusunda söylentiler alır başını yürür: “Duydun mu Cafer’in gayrimişru çocuğu varmış!”

Cafer midir baba, Refik mi, Sarı Bekir mi? Anne, Melahat mıdır, Gülseren mi? Evdekiler dahil herkes herkese farklı bir açıklama yaptığı için ortalık arapsaçına döner, yanlış anlamalar birbirini kovalar. Tabii köşkün gerçek sahiplerinin Romanya’dan dönecekleri gün de çok uzakta değildir.

Zeki Alasya, dönemin tanınmış seks yıldızları Zerrin Egeliler ile Necla Fide’yi tek bir karede bile ‘soymadan’, onların çıplaklıklarına sığınmadan ve her ikisinden gerçekten de şaşırtıcı oyunculuk verimi alarak, çok sevimli bir ‘trafik karıştı’



güldürüsüne imza atmıştır “Cafer’in Çilesi”nde. Bol sayıda tiplemeye rağmen akıcılık sorunu taşımayan, büyük oranda kapalı mekanda geçmesine rağmen sıkıcı tek bir sahne bile barındırmayan filmde, Cafer’in arada bir efelenecekmiş gibi yapmasına rağmen Refik tarafından ‘ezildiği’ anlar da büyük tatlar barındırıyor. Alasya’nın (ve Akpınar’ın da tabii), jest ve mimikleri de eşsiz tabii ki.

Zeki Alasya’yı, yüzümüzü hep güldüren, ruhumuza neşe katan değerli sanatçıyı sevgiyle, saygıyla anıyorum. Onu çok özleyeceğiz. Huzur içinde yatsın.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ROMA TATİLİ

Dünyanın en zarif, sevimli ve çekici ikonlarından **Audrey Hepburn**'un rol aldığı filmlerin en sevilenlerinden biri olan **1953 yapımı "Roma Tatili" (Roman Holiday)**, yönetmen **William Wyler**'ın formül işi filmlerinden biri olmasına rağmen, türün hakkını teslim eden en başarılı örneklerden de biridir. Wyler'ın filmi **romantik komedi türünün de en iyilerinden biri** sayılıp sonraki yıllarda bir model olarak da benimsenmiş bir klasiktir. Sadece Yeşilçam'da bile sürüyle benzeri yapılmıştır...

1950'LERİN HOLLYWOOD'UNUN MEG RYAN'I GİBİYDİ BELÇİKA DOĞUMLU İNGİLİZ OYUNCU AUDREY HEPBURN. ONUN EN SEVİMLİ FİLMLERİNDEN BİRİ OLAN "ROMA TATİLİ" AYNI ZAMANDA ONUN AMERİKA'DAKİ İLK FİLMİDİR VE HOLLYWOOD'UN GELMİŞ GEÇMİŞ EN KLASİK ROMANTİK KOMEDİ FİLMLERİNDEN DE BİRİDİR. FİLM, AVRUPA'NIN İSMİ belirtilmeyen bir ülkesinin kraliyet ailesinden olan Prenses Ann'in bir Avrupa gezisine çıktığı haberleriyle açılır. Genç prensesin yeni durağı Roma'dır. Gençliğinin verdiği sevecenlikte olan cıvı cıvı bir genç kızdır Ann. Protokol düzenlemelerinden ve formalitelerden çok sıkılmaktadır. Normal bir hayatın nasıl olduğunu bilmez ama özenir yine de. Roma'ya geldiğinde kendi onuruna verilen bir baloda giydiği uzun elbiseden de sıkılmıştır. Hatta yüksek topuklu ayakkabısının tekini de balo salonunda bir yerlerde kaybetmiştir. Katıldığı bir baloda konuştuğu yaşlı kontese dediği gibi yatarken normal bir pijama bile giymesi 'asaleten' yasaktır!

Ancak artık sabır taşının çatladığından mıdır yoksa Roma'nın büyüleyici gecelerinin etkisinden midir, o gece yatmadan önce kendisi için hazırlanan süt ve krakerleri elinin tersiyle iten Ann, penceresinden şehrin gece hayatına bakıp iç geçirir. Ertesi günkü programı sırasında iyice emin olur, Roma'yı kendi istediği yöntemlerle gezmeye karar verir ve o gece elçilik binasından kaçır. İlk defa yanında korumaları olmadan,



yalnız ve özgür kalabilmiştir. Bir kamyonete otostop çeker ve Roma'nın merkezine doğru yolculuğunu sürdürür. O geceyi bir parkta uyuyarak geçirir.

Aynı gece arkadaşlarıyla oynadığı kart oyunundan yalnız evine dönen, Amerikalı gazeteci Joe Bradley'in ise (rastlantı bu ya) ertesi gün Prenses Ann ile yapacağı bir röportaj vardır. Joe birden yol ortasında sarhoş gibi kendi kendine şarkı söyleyen Ann'i görür. Ann kendi kendine "So Happy" adlı bir şarkı mırıldanmaktadır. Hiç parası da kalmamıştır üstelik. Gazeteci Joe bir taksi çağırır onun için. Ann bu gece onun dairesinde kalıp kalamayacağını sorar. Daireye gelirler ve Ann, Joe'ya bir gecelik bulup bulamayacağını sorar. Joe kendi pijamalarından birini çıkarır. "Üzgünüm ama bu gece bununla yetinmek zorundasınız" der. Ann bunu görünce deli olur ve "pijama!" diye bağırır. 1950'lerdeki Hollywood romantik komedilerinde görmeye çok alışkın olmadığımız çok sevimli numaralardan biridir bu. "Roma Tatili" zaten bunlarla dolu olduğu için çok sevimli bir filmidir ve kendi türünün klasiklerinden biridir.

Film zaten bu sahneden itibaren daha da eğlenceli bir hale gelir. Prensesin kayb olduğu ortaya çıkınca elçilik bunu gizlemeye çalışır ve onun hasta olduğunu basına açıklar. Joe için ise bulunmaz bir fırsattır



bu durum. Prenses sadece onunladır ve umduğu ropörtajdan fazlasını elde edecektir. Roma'yı gezerken Ann'e eşlik eder ve gezilmedik yer bırakmazlar. En başlarda Joe'nun ilgisi tamamen yakaladığı hikayeye yöneliktir. Ama yavaş yavaş Ann'in saf güzelliği, insancılığı ve sevimliliği onu etkilemeye başlamıştır. Ann'e yalan söyleyip gazeteci olduğunu da saklamıştır Joe. Ama yavaş yavaş kendisini bu yalanından dolayı da suçlu hisseeder. Gezileri sırasında birbirlerine daha yakınlaşırlar ve güzel bir aşk ilişkisine dönüşmeye başlar yaşadıkları.

"Roma Tatili"nin koyu bir romantik komedi olmasına rağmen tam 10 dalda Oscar'a aday olması enteresandır. İlk verildiği yıldan beri komedi filmlerinin Akademi Ödülleri'nde şansı azdır ama aynı yıl 'en iyi film' kategorisinde ödül alan "İnsanlar Yaşadıkça"nın (From Here To Eternity) en dişli rakibiydi.

"Roma Tatili" civil civil anlatımına rağmen hüznü finalıyla falso vermiyor ve 'kavuşamayan aşıklar' temasının gücünden de yararlanarak hikayesini daha da özel kılıyor. Oysa film ilk yarısıyla hem fazlasıyla masalsi ve komik hem de finali yüzünden hayli gerçekçi. Bir filmin bu ikisi arasında gidip gelmesi iyi yapılmadığında o film için büyük bir dezavantaj aslında. Ama "Roma Tatili" bu dezavantajdan hem zarif ve sevimli Audrey Hepburn hem de tecrubeli aktör Gregory Peck

sayesinde kurtuluyor. William Wyler'ın yönetimi aksaksız ve hikayeye yakışan bir samimiyetle senaryoyu ele alıyor. Bunun kanıtı olan hayli sahne var filmde. Örneğin Roma'nın en turistik yerlerinden biri olan ve "Gerçeğin Ağzı" olarak bilinen 'Bocca Della Verita' sahnesi... Filmin çiftinin, insan yüzü şeklinde tasarlanmış eski bir rogar kapağı olduğu söylenen bu taşın önündeki sahnesi bugün bizim TV dizilerimizde bile hâlâ sıkça taklit edilmektedir.

Audrey Hepburn'un bir Hollywood stüdyosuyla çektiği bu ilk filmde "En İyi Kadın Oyuncu" Oscar'ını kazanmış olması da filmin ve oyuncunun sektör tarafından hemen ne kadar da çabuk sevildiğini ve kabul edildiğini göstermekte. Filmin kazandığı diğer iki Oscar da senaryoya ve kostüm tasarımına gitmiş. Tümüyle İtalya'da çekilen bu ilk Hollywood yapımının Roma turizmine olan katkısı ise inanılmaz!

"Roma Tatili" tüm dünyada ilgi görmekle kalmayıp pek çok ülkede de defalarca uyarlanmıştı. Mesela Yeşilçam'da da aynı öykü kurgusunu kullanan çok sayıda film yapıldı zamanında. En bilinen üç örneği; 1961'de Süreyya Duru'nun yönettiği "İstanbul'da Aşk Başkadır", 1968'de Türker İnanoğlu'nun yönettiği "İstanbul Tatili" ve daha modern bir uyarlama olarak değerlendirilebilecek 1986 yapımı Artun Yeres filmi "Bir Günlük Aşk".



BATA ÇIKA

Su Friedrich'in 1990 yapımı filmi **“Bata Çıka”** (Sink Or Swim), bizi yönetmenin **hafızasına** konuk ediyor. Bir baba ile kızının hikayesini izlerken, bir insanın nasıl büyüdüğünü, ne gibi **engellerle** karşı karşıya geldiğini ve hikayelerin ne kadar **birbirine benzediğini** fark ediyoruz.

1954'TE, NEW HAVEN, CONNECTICUT'TA DOĞAN SU FRIEDRICH'İN ANNE TARAFI ALMAN. BABASI VAKTİ ZAMANINDA ALMANYA'DA BİR ASKERKEN ANNESİYLE TANIŞIYOR VE HEP BERABER AMERİKA'YA TAŞINIYORLAR. FRIEDRICH BİR YILLIĞINA CHICAGO ÜNİVERSİTESİ'NE GİDİYOR, SONRAKİ YIL İSE OBERİN KOLEJİ'NE GEÇEREK SANAT VE SANAT tarihi üzerine lisans eğitimini tamamlıyor. İlk filmi “Sıcak Su”yu (Hot Water) okuldan mezun olduktan üç sene sonra yapıyor. Filmlerle geçen yılların ardından şu an Brooklyn, New York'ta yaşıyor ve Princeton Üniversitesi'nde video konulu dersler veriyor. Bugüne kadar yönettiği tam 18 filmi var. Film yönetmeye devam ediyor.

Peki, Su Friedrich'in bu kısa ve biraz da ansiklopedik hayat hikayesi, bu satırların gidişatı için neden gerekli? Bu sorunun cevabını Friedrich'in sinema sahnesindeki duruşunda aramak gerekiyor. Büyük ihtimalle sinemaya hatırı sayılır bir ilgisi olan kişilerin bile pek az adını duyduğu kadın yönetmen, sinemadaki bütün hikayesini kendi hayatı üzerine kurmuş durumda. Onun eserlerinin kendini otobiyografik kılma metotları ise benzerlerinden çok farklı. Friedrich, bir hafızadan taşmış gibi duran ‘anıları’ görsel bir arka plan olarak kullanarak kırılganlıklarını, heyecanlarını, daha da geniş bir tabirle, algısını döküyor filmlerine. Yani, filmlerinde 1954'te başlayan hikayenin tamamını, bütün detaylarıyla okumak mümkün. Dönüm noktalarının tam olarak hangileri olduğunu anlamak için çaba sarf etmekle uğraşmadan...

Avangart sinemanın en önemli isimlerinden biri olarak kabul görüyor Su Friedrich. Filmlerini avangart yapan şey ise temelde son derece ‘çizgisel’ öyküleri bölüp parçalama kabiliyeti. “Bir kadın, önündeki engelleri aşarak amacına ulaşır”ın hikayesini kurgusu üzerine kimsenin düşünmediği stilde düşünerek anlatıyor örneğin. Bazen izleyicisini kendi hayatının avucuna almışken kendisi o hayata uzaktan bakabilmeyi başarıyor. Bazen ise sadece konvansiyonel yapıyı bozup, parçaları birleştirince insan öykülerinin aslında ne kadar benzer olduğu gerçeğiyle baş başa bırakabiliyor seyircisini. Ezcümle, Friedrich, oldukça duygusal bir oyun oynuyor filmlerinde, hem seyircisiyle hem de direkt olarak kendisiyle. Mevzubahis ettiğimiz filmi “Bata Çıka” (Sink Or Swim), yönetmenin sinemasının bütün elementlerini bünyesinde barındırıyor.

“Bata Çıka”da Friedrich'in hayatının en önemli kesitlerinden biriyi hemhal oluyoruz belki de: Babasıyla olan ilişkisiyle... Ne kadarının gerçek ne kadarının mübalağa olduğuna dair hiçbir donemiz yok, dolayısıyla acilen teslim olmak zorundayız bize verilen

alfabenin tasvirine. Bir kız çocuğu, hayatının ilk etkileyici erkeğiyle tanışıyor, babasıyla. Beraber vakit geçiriyorlar. Kız babasından hayatı öğreniyor, önüne engellerin çıkacağını, bazen bu engeller karşısında çok zorlanacağını öğreniyor. Ancak dirayetli olursa hepsini aşma erdemine sahip olduğunu da... Yüzmeyi öğrenmek istediğinde, babası kızı bir halk havuzuna götürüyor. Yüzme eyleminin bütün mekaniğini anlatarak onu aniden havuza itiyor. Ölüm kalım mücadelesiyle yoğrulmuş bu küçük savaşım, aslında Friedrich'in ve pek çoğumuzun hayatının bir bölümünün özeti aslında. Hayatın sertliğine karşı ilk kez yalnız kalmanın en basit metaforu... Bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını ilk ipuçlarını veren ‘o’ an. O çok etkileyici ilk erkeğin ya da kadının gün gelince -farklı sebeplerle- ortadan kaybolabileceğini merhametsizce bağırın, artçısı olmayan bir deprem.

Su Friedrich, süresi 50 dakikayı bulmayan kısa belgeselinde, o varoluşsal cümleyi farklı kelimeleri ödünç alarak kuruyor: “Batmak ya da çıkmak... İşte bütün mesele bu.” Hepimizin bildiği bir büyüme öyküsünün kendine has versiyonunu, kendine has metotlarla anlatıyor. Shakespeare'in o meşhur alıntısını bile ‘kendileştiriyor’. Öyküsünü 26 parçaya, 26 hikayeciğe, 26 harfe bölüyor. Sondan başlıyor, ‘Z’ harfiyle. ‘Z’ harfi ‘Zigot’u temsil ediyor. Bir öykü daha dünyaya gelmek üzere. Bir insan daha, aynı yollardan geçmek, aynı hayal kırıklıklarını yaşamak, aynı büyüme öyküsüne kapılmak üzere serpiliyor yaşam kaynağının karnında. Bir insan daha, çocukken yenilmez hissedecek ve yenilgiler tam bu anda birbiri ardına gelmeye başlayacak. Bir insan daha bir zamanlar elinden tuttuğu ve çok güvendiği kişinin başka yönleri de baktığını fark edecek. İnsanın tahmin ettiğinden çok daha bencil olduğunu, ‘bata çıka’ öğrenecek.

“Bata Çıka”, belgesel tarihinin en kişisel belgesellerinden biri. Direkt olarak yaşamadığımız bir ilişkinin öyküsünü, bölerek, parçalayarak ve en basit şekilde toparlayarak anlatıyor. İlginç olan ise her anının tanıdık olması. Friedrich, kendi hikayesini anlatırken, filmine dair her şeyi ‘kendileştirmişken’ filmi izleyen herkesi bu hikayeye öyle ya da böyle dahil etmeyi başarıyor. Sanki yönetmenin hafızasında bir geziye çıkıyor ve kendi hafızamızı onunla eşleştiriyoruz bu 48 dakika boyunca. Süremiz dolarken bu yabancı hafıza bizi son bir soruyla uğurluyor: Yüzmeyi öğrendikten sonra, amacımızın nihayete erdiğini düşünerek kıyıya dönmek mi yoksa yola kimseden çekinmeden devam etmek mi?



YILDIZ HARİTASI

★★★★★

ORJİNAL ADI Maps To The Stars

YÖNETMEN David Cronenberg

OYUNCULAR Julianne Moore,

Mia Wasikowska, Robert Pattinson,

John Cusack, Olivia Williams, Evan Bird

YAPIM/SÜRE 2014 ABD – Kanada

Almanya – Fransa, 107 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng.

ŞİRKET Bir Film (Calinos)

**BU ÖYKÜ KAPİTALİST
BİR TOPLUMUN
HERHANGİ BİR
SEKTÖRÜNDE DE
GEÇEBİLİRDİ!**

YENİ TEKNOLOJİLERİN İNSAN BEDENİNİ, TOPLUMSAL İLİŞKİLERİNİ VE 'VAROLUŞUNU' NASIL YENİDEN ŞEKİLLENDİRDİĞİ tartışmaları etrafında dönen ve genellikle bilim-kurgu janrındaki sıra dışı filmleriyle tanınan Cronenberg, son yıllarda bu temaları ve bilim-kurgu janrını geride bırakmış görünüyor. "Yıldız Haritası", Agatha adında genç bir kadının Havana Segrand adlı bir aktristin asistanı olarak işe başlamasıyla açılıyor. Havana'nın terapisti ise Benjie adlı bir çocuk yıldızın babasıdır. Agatha ve Benjie'nin ortak bir geçmişi olduğu, her ikisinin de Paul Eluard'ın 'Özgürlük' adlı şiirini ezbere bilmelerinden anlaşılmaktadır...

"Yıldız Haritası", Hollywood camiasını, birbirleri arasında gerçek anlamda insani ilişkilerden yoksun, iki yüzlü, tamamen çıkarıcı, bencil, 'başarı' odaklı, hırstan gözleri dönmüş bireyler haline gelmiş bir grup olarak resmediyor. Öykünün temel iskeleti kapitalist bir toplumun herhangi bir sektörünün çalışanları/ yöneticileri arasında da geçebilecek bir yapıda. "Yıldız Haritası"nın ayırdedici özelliği ise çirkin yüzlerini teşhir ettiği karakterleri, onları

eleştirirken yine de birer başarı timsali olarak temsil ederek dolaylı yoldan 'bu işler böyle yürüyor' normalizasyonuna da veya yaşamlarını 'renkli, hareketli, eğlenceli' yaşamlar olarak temsil ederek dolaylı yoldan cazipleştirmeye de yönelmemesi.

Cronenberg'in bu yaşamları acınası yaşamlar olarak takdiminde devreye soktuğu aile-içi taciz ve enstet gibi öğelerden enstet yaklaşımındaki cüretkar belirsizlik dikkat çekici. Travmaların kuşaktan kuşağa devretmesi vurgusu, geçmişin yükünün bugünü tahakküm altına alarak farklı bir geleceğe kapıyı kapaması üzerinden son derece hüznü bir perspektif sunuyor. Öte yandan özgürlüğe, aşka, insani ilişkilere dair güçlü bir özlem ise Eluard'ın şiirinin filmde sıkça yinelenmesiyle ifadesini buluyor.



Aile içi şiddet kaynaklı travmaların kuşaklar arası devri, başka bir Cronenberg filmi "The Brood" u hatırlatıyor...



DVD'de kayda değer bir ekstra yer almaması.

ON SEANSI

Şenay Aydemir, Evrim Kaya ve Hasan Cömert'le



her cuma
saat: 22.00'da



hayat
televizyonu

Frekans Bilgileri: Frekans: 12523 Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>



HOBBİT: BEŞ ORDUNUN SAVAŞI



ORJİNAL ADI Hobbit: The Battle Of The Five Armies

YÖNETMEN Peter Jackson

OYUNCULAR Alan McKellen,

Martin Freeman, Richard Armitage,

Ken Stott, James Nesbitt

YAPIM/SÜRE 2014 Y. Zelanda - ABD, 138 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Yeni Film (Warner)

**BU ÜÇÜNCÜ HOBBİT
FİLMİ TOLKIEN'İN
KİTABININ SON 60
SAYFASINA TEKABÜL
EDİYOR!**

TOLKIEN'İN İLK KEZ 1937 YILINDA BASILAN, FANTASTİK BİR ÇOCUK ROMANI OLARAK KURGULADIĞI "HOBBİT" 300 SAYFALIK BİR kitaptır. Yani içinden 474 dakikalık toplam süresi olan üç film çıkartacak bir kitap değildir. Üstelik "Hobbit"ın ana macerası en nihayetinde büyük bir servetin peşine düşen toplulukların birbirleriyle çatışmasıdır.

Eski astronomik kazançlarını sadece süperkahraman filmlerinden ve fantastik roman uyarlamalarından kazanan Hollywood, muhteşem "Yüzüklerin Efendisi" filmlerinin peşinden "Hobbit"ı tek atımlık bir kurşun olarak geçiştiremezdi! Bizler de zaten halihazırda Orta Dünya'yı özlemiştik. İki filme razıydık ama üç filmin bizim TV dizileri gibi hikayeyi lüzumsuzca uzatacağını biliyorduk... Nitekim "Hobbit" filmlerinin en büyük sorunu bu nispeten kısa materyalden yapılan sündürme operasyonları. İlk filmde Orta Dünya özlemimiz bunu bir şekilde dengeliyordu. Ama ikinci filmin yarısından çoğu tam bir 'top çevirme'ydi.

"Hobbit" filmlerinin belki de en iyi başardığı şey olan, beyazperdenin en inandırıcı ejderhası

Smaug'un hikayeden çıkışı üçüncü filmin en ihtişamlı sahnelerinden birini oluşturuyor. Sonrasında da kalelerini ve servetlerini yeniden ele geçiren cücelerin karşısına dikilen elfler, orklar ve insanlar arasında filmin üçte ikisini kaplayan kıyasıya bir savaş başlıyor. Kalenin içinde de servetin ve gücün sarhoşluğuna kapılmış cüce kral Thorin'i kendine getirmeye çalışan Bilbo'nun mücadelesi var. İşin enteresan tarafı; aslında bu üçüncü filmin tamamının kitaptaki son 60 sayfaya tekabül ediyor olması!

İlk iki film boyunca yönetmen Peter Jackson'ın üzerine titrediği ve hep son anda kurtardığı cücelerde sürpriz kayıplar var finalde. Ayrıca Gandalf'ın elf kraliçesi Galadriel tarafından kurtarıldığı sahne de (küçük çocuklar için biraz korkutucu olabilir) filmin zirvelerinden biri.



Biter bitmez "Yüzüklerin Efendisi" filmlerini peşpeşe izleyip daha iyi hissetmeye vesile olabilir!



Çok uzun savaş sahnesi bir süre sonra yoruyor...



Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"



JOHN WICK



YÖNETMEN Chad Stahelski

OYUNCULAR Keanu Reeves,

Michael Nyqvist, Alfie Allen, Willem Dafoe,

Dean Winters, Adrienne Palicki

YAPIM/SÜRE 2014 ABD, 98 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET As Sanat (Chantier)

**KLİŞE 'TEK ADAM
DÜNYAYA KARŞI'
KONSEPTİNİ, GÜNEY
KORE ESTETİĞİYLE
SUNUYOR BİZE FİLM.**

USTASI OLDUĞU İŞİNDEN ELİNİ AYAĞINI ÇEKTİKTEN SONRA EŞİYLE MUTLU MESUT YAŞAMAYA BAŞLAYAN ESKİ SUİKASTÇİNİN tanıdık hikayesi. Geçmişin 'peş bırakmama' konusundaki ısrarına sıra geldiğinde ufak tefek değişiklikler her zaman olur, John Wick özelinde bu 'masum eş'in ölümüne denk geliyor. Tutunulan dal ortadan kalkıyor, fazlasıyla tesadüfi bir ev baskını arabasının ve köpeğinin kayıbıyla sonuçlanıyor. Sonrası 'arabamı çaldınız, köpeğimi öldürdünüz!' isyanıyla başlayan tufan...

Asıl mesleği olan dublörlikten zaman kaldığında ikinci sınıf olarak tanımlayabileceğimiz filmlerde oyunculuk da yapan Chad Stahelski'nin ilk yönetmenlik denemesi hiç de fena bir damar tutturmuyor. Modifiye edilmiş hallerine Güney Kore intikam aksiyonlarında bolca rastladığımız 'tek adam dünyaya karşı' konseptini, Hollywood'un pespayeleştirdiği gibi değil de Güney Kore estetiği ile seyircisine sunuyor. Sinemada eline silah yakıştığına dair soru işaretinin olmadığı Keanu Reeves'i şık takımıyla 'kötülerin' üzerine salıyor film.

Daha ziyade 'gunfight' üzerinden ilerleyen

aksiyon sekanslarının en büyük artısı, yönetmenin saniyede bir değişen planlarla işi kolayla kaçırmaması. Yakın dövüş esnasında dahi elden bırakılmayan silahlar ve bu silahların insan uzvu gibi kullanılması seyir keyfini artırıyor. Üzerinde uğraşıldığı belli olan koreografiler, özellikle "Baskın" (The Raid) filmlerinden sonrası inandırıcılığını yitiren Hollywood aksiyonuna taze soluk getiriyor.

John Wick'in kavga gürültüden sıyrılıp sayılı cümlelerini kurduğu anlarda içinde bulunduğu gece kulübü Red Circle ve 'kendi iç tüzüğüne sahip suikastçı oteli' Continental, bu tip bir filmin ihtiyacı olan renkli mekan ihtiyacını karşılıyor. İkincisinin hazırlıklarına başlanan "John Wick" ceset sayısını arttıra arttıra devam ederse 'savaş filmi' türüne de dahil edilebilir ilerde...



Köpeğinin intikamını almak konusunda Wick'e katılıyorum.



Final anlarında filmin bütününe yayılan 'renkli' hava kayboluyor.



SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”



SEKİZ HAZİRAN

Burak Çevik'in özellikle ses tasarımıyla öne çıkan kısa filmi "Sekiz Haziran", **Gezi Parkı Direnişi**'nin barikatları arasında dolaştırıyor bizi. Kurulan **barikatlar** kaldırılmış olsa da, direnişçilerin **ruhlarında** kurdukları barikatların **aynen** varlığını koruduğunu söylüyor.

YÖNETMEN Burak Çevik
YAPIM 2013 Türkiye
SÜRE 8 dk.

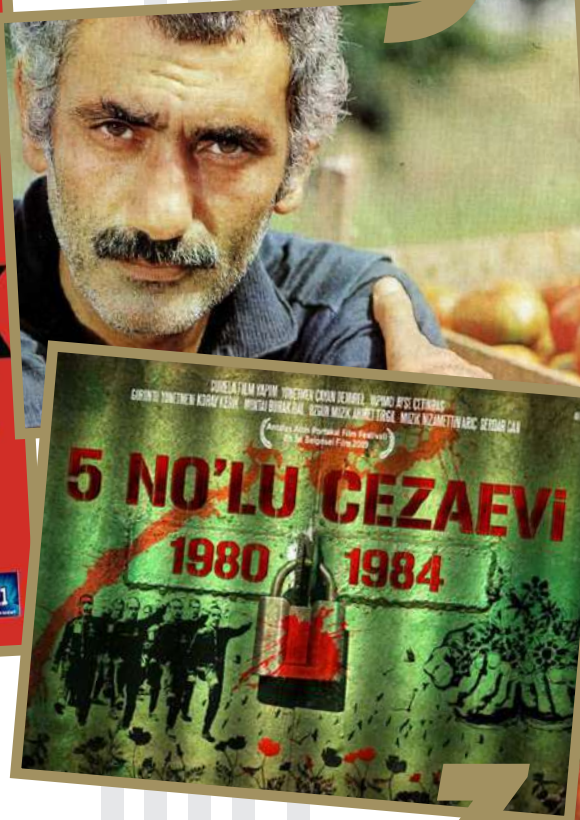
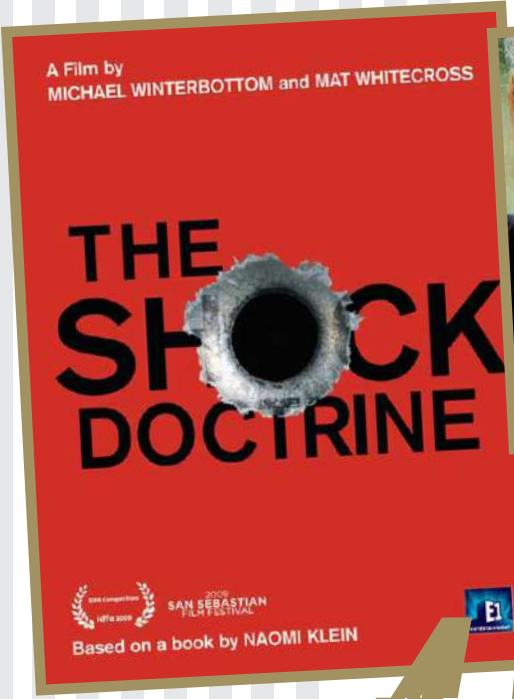
BURAK ÇEVİK'İN SİYAD (SİNEMA YAZARLARI DERNEĞİ) TARAFINDAN DA 'YILIN EN İYİ BEŞ KISA FİLMİ' ARASINDA GÖRÜLEN ÇALIŞMASI "SEKİZ HAZİRAN", bizi Gezi Parkı Direnişi günlerine götürüyor. Görsel malzeme olarak 8 Haziran 2013 tarihinde direnişçiler tarafından kurulan barikatlardan ayrıntıları kullanan Çevik, ses kaynağı olaraksa 28 Mayıs 2013'te polisin 'Kırmızılı Kadın'a yaptığı biber gazlı saldırıyı alıyor. Bu bileşim, açıkça göstermektense 'hissettirme'nin tercih edildiği bir sonuç ortaya çıkarıyor, ki 'kalıcı' bir etki yaratıyor.

8 Haziran tarihinin bugün de özel bir önemi var bildiğiniz gibi. 7 Haziran 2015'teki seçimlerin hemen ertesi gün memleketin neye uyandığını göreceğiz: Faşizmin kucağına koşar adım gitmek mi, yoksa umudu yeşertebilecek bir sonuç mu? Burak Çevik, bu filmi çektiğinde böylesi bir 'rastlantı'nın olacağını tahmin etmemiştii kuşkusuz, ama tarihsel gelişimin yorumlara etkisinin yaratıcısından bağımsız

ilerlediğinin bir kanıtı bu. Şu anki perspektiften bakınca, "Sekiz Haziran"ı bugünü dışarıda bırakarak değerlendirmek mümkün değil.

Filmin ana görsel malzemesi olan barikatlar, Gezi Parkı Direnişi'nin sisteme "Dur!" deme yönteminin simgeleri aynı zamanda. Sistemin uyguladığı fiziksel ve ruhsal tazyik karşısında direniş de kendi 'baraj'ını koymuştu bu şekilde. Fransız Devrimi'nin de sembollerinden biri olan barikatlar, her türlü direnişte olduğu gibi burada da önemli bir rol üstlendi, ki Burak Çevik'in filmi de bu öneme vurgu yapıyor. Doğal olarak ses tasarımının öne çıktığı "Sekiz Haziran", 'mesafeli' görünse de izleyeni 'direnişin merkezi'ne çeken bir kısa film. Kurulan barikatlar kaldırılmış olsa da, direnişçilerin ruhlarında kurdukları barikatların aynen varlığını koruduğunu söylüyor bize. "Tohum atıldıysa mutlaka yeşerecektir" demeye getiriyor belki de...





1 - Kenan Evren öldü, akıl tutulması ortaya çıktı

12 Eylül darbesinin lideri Kenan Evren ölünce, sağdan soldan 'darbe yaptı ama' türünde ona itibar vermeye çalışan kimi yazılar çıkınca, "Akıl tutulmasının böylesi görülmedi" demek geçti içimizden. Hele hele Ertuğrul Özkök'ün 'genç kardeşim' diye söze girip bu akıl tutulmasını rasyonelleştirmeye çalışması karşısında, bu hafta SAPIK'ın, Özkök ve onun gibi düşünenlere cevap vermesi elzem oldu!

2 - Bak 'yaşlı amca', hayatları kararanları gör

Bak 'yaşlı amca', çok eskilere gitme, izlersin Ömer Uğur'un "Eve Dönüş"ünü, "Babam Ve Oğlum"u, "Beynemilel'i, 12 Eylül'ün o 'olaylara karışmayan' kitleyi bile nasıl işkence tezgahlarında yuttuğunu, hayatlarının nasıl karartıldığını öğrenirsin.

3 - Bak 'yaşlı amca', Diyarbakır Cezaevi'ni biliyor musun?

Bak 'yaşlı amca', izlersin Çayan Demirel'in "5 No'lu Cezaevi" belgeselini, Evren'e emir komutayla bağlı Esat Oktay Yıldırım'ın insanlık dışı uygulamalarına maruz kalanların ağzından 12 Eylül'ün gerçek yüzüyle tanışırsın.

4 - Bak 'yaşlı amca', darbenin arkasında ABD var

Bak 'yaşlı amca', bunlar yetmiyorsa Mat Whitecross ve Michael Winterbottom'ın "Şok Doktrini" (The Shock Doctrine) belgeselini izlersin, 1970-1980 arasındaki askeri darbelerin nasıl ABD kaynaklı olduğunu öğrenirsin. Sonra 24 Ocak kararlarını düşünür, 12 Eylül'ün arkasındaki ABD'nin yüzünü görürsün.

5 - Bak 'yaşlı amca', önce bir izle, sonra konuşalım

Bak 'yaşlı amca', 12 Eylül sonrası başta Yılmaz Güney'in filmleri olmak üzere 937 film yasaklandı. Birçoğu kayboldu. Fragman ya da afiş yüzünden insanlar gözaltına alındı. Ama önce sen hiç olmazsa adını andığımız ya da anmadığımız darbe filmlerini bir izle, sonra konuşalım!

ROCK FM 94.5

7. CADDE



SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER CUMA 20.00 / 22.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



“ KORKMAYIN! GOLLUM, YENİ BİR JAR JAR BINKS OLMAYACAK! ”

Peter Jackson